

indførte det nye, ikke autoriserede Ritual. Der er nemlig den Ejendommelighed ved denne Sag, at det ikke har været muligt for Ministeren at komme til Klarhed over eller at faa Rørdam til at afgive en Erklæring om, hvilke Led i Menighedens gamle Daabspagt det er, der generer ham, og som har foranlediget ham til at kræve Autorisation af et af ham selv opfundet Daabsritual. Og saa er der den Ejendommelighed ved Pastor Rørdam, at trods hans Tale om Samvittighedsfrihed har han dog indtil for kort Tid siden kunnet døbe efter det for Folkekirken gældende Ritual og vilde ogsaa fremtidig, saa vidt jeg har forstaaet, bruge dette Ritual, hvis nogen i hans Menighed ønskede det. Hvis han imidlertid anser det gamle Rituals Indhold for stridende mod sin Samvittighed, saa mener jeg, at han som ærlig og redelig Mand burde have nægtet at foretage Daaben efter det Ritual, krævet sig fritaget derfor og udelukkende have holdt sig til sit eget Ritual. Men det har jo ikke været Forholdet hidtil. Oprindeligt vilde han ikke nøjes med at faa et Ritual anerkendt for sin egen Menighed alene, nej, han vilde være en Slags Kirkens Reformator i denne Sag, og han forlangte derfor sit eget Ritual ligestillet i hele den danske Folkekirke med det gamle Ritual.

Medens det altsaa hidtil ikke har været muligt at komme til Klarhed i de officielle Erklæringer, der er afgivet om, hvorledes Rørdam egentlig staar, eller hvad det er for Led i Daabspagten, han er kommet i Tvivl om, maa jeg sige, at det interesserede mig i Gaar at høre det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen, der optraadte som ivrig Forsvarer af Rørdam og hans Ritual. Det ærede Medlem gav nogle Oplysninger, som jeg ikke har hørt før, og som for mig var ret ejendommelige. Han lod os forstaa, at Rørdams Daabsindledning betyder et Forbehold, og ikke alene det, men en alvorlig Formaning til Menigheden om at tage den Sag alvorligt, thi, siger det ærede Medlem, Rørdams Indledning til hans Daabsritual maa forstaas saaledes, at naar han siger: Saa vidt vi kan det for Herrens Ansigt, hver efter sit Hjerte — saa er det for at hjælpe visse Forældre, der har Vanskelighed ved at bringe deres Børn til Daaben, fordi de stiller sig imod den fuldstændig ordrette Opfattelse af visse af Trosbekendelsens Sætninger. Desuden har jeg med Interesse læst Bladet „Politiken“, der jo betegner sig som Organ for den højeste Oplysning, formodentlig ogsaa paa det kirkelige Omraade. Dette Blad havde i Gaar en Artikel om Ryslingsagen, og naar Bladet taler om kirkelige

Forhold, saa tager det dem jo ret højtideligt, ogsaa i Formen. Der staar i denne Artikel følgende: „Ryslinge! Er der ikke ligesom en Klang af Fanfare over dette Ord? Her var det jo, at Høvdingen Vilhelm Birkedal samlede begejstrede Skarer om sin Forkyndelse, her rørte Menighedslivet sig stærkt og inderligt som kun faa Steder i Landet. Var det derfra, Forargelsen skulde komme?“ Og dertil maa jeg jo svare: Ja, desværre! det, der samlede de store Skarer om Birkedal, var hans varme Forkyndelse af, at Jesus af Nazareth var mere end et Menneske. Det var netop det, der var Særpræget i hans Forkyndelse, og jeg, der har hørt mangfoldige af hans Prædikener, har ikke hørt en eneste, uden at han har peget paa Daaben og paa Indholdet af Daabsbenedelsen. Men den Forkyndelse er ikke blevet fortsat af Hr. Rørdam. Den blev fortsat af den første Præst efter Birkedal, nemlig Karl Poulsen, men Frugten af Rørdams Forkyndelse blev den, at han efter kort Tids Forløb slog Birkedals gamle Menighed itu, saaledes at der opstod en ny Valgmenighed ved Siden af den, som Rørdam stod i Spidsen for.

Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen kom for sit Vedkommende ind paa andre Betragtninger. Det, sagde han, som det drejer sig om, er jo at komme i Overensstemmelse med den stille Magt, det kristne Lægfolks inderste Tanker, og i hele den Betragtning, han her gjorde gældende, mente han, at det var det, der skulde tilsigtes med Daaben og Forkyndelsen, at man skulde tænke paa at faa Daabsordene i Forbindelse med det kristne Lægfolks Tanker. Jeg har altid tænkt mig, at det skulde være omvendt, at det var den kristne Forkyndelse, der i sig selv skulde indeholde et saadant Vidnesbyrd, at man vandt Lægmandens Tiltro dertil og Hengivenhed derfor, og at man ikke skal spørge: Hvad vil Lægfolk nu høre, naar de kommer i Kirke, og hvad er Lægfolks Hensigt med Hensyn til Daaben og med Hensyn til Sakramenterne i det hele taget? Jeg skal ikke dvæle ved de noget aparte Argumenter, som min ærede politiske Meningsfælle det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen brugte. Han tyede jo endogsaa til en af Holbergs Komedier og fandt et Udtryk af Jeppes Kone, som han syntes det kunde være passende at anvende her. Det var jo Jeppes Kone, der sagde til sin Mand: „Du skal ikke bryde dig om, hvad der staar i Ritualen, men du skal tage Hensyn til Dit Fæstebrev, for dit Fæstebrev er det sidste, og det skal du lægge Vægt paa.“ Det ærede Medlem sagde, at